

El cor

No és prou que a cada instant mori una mica.
 Cal que morin també, dins meu, els meus records
 i jo els perdi...

Pàtria potent i rica,
 ànima, ¿què faré sense els meus morts?

L'ànima

—Com una música molt lenta
 flueix, miraculosament, d'un acord sol
 i, rítmica, s'eleva, s'orienta,
 i viu, i a cada temps que guanya duu l'estol
 dels silencis i els ecos d'abans en el seu vol,

així la vida, cor, aquesta lenta febre,
 arrossega silencis que sembla que hagin mort,
 veus i cants d'una música que ja no pots percebre,
 cap a un final fet d'ella, perfet com un acord.